

RAAD VAN TOEZICHT VERZEKERINGEN

UITSpraak Nr. 2002/64 Mo

in de klacht nr. 2002.0109 (003.02)

ingediend door:

hierna te noemen 'klaagster',

tegen:

hierna te noemen 'verzekeraar'.

De Raad van Toezicht Verzekeringen heeft kennis genomen van de schriftelijke klacht, alsmede van het daartegen door verzekeraar gevoerde schriftelijke verweer.

Uit de stukken is, voor zover voor de beoordeling van de klacht van belang, het navolgende gebleken.

Inleiding

Op 11 maart 2000 heeft een aanrijding plaatsgehad tussen een bij verzekeraar tegen het risico van wettelijke aansprakelijkheid verzekerde auto en klaagsters taxi. Een door klaagster ingeschakelde expert heeft de schade aan de taxi vastgesteld op een bedrag van f 17.900,60 excl. BTW en de stilstandduur van de taxi als gevolg van de reparatie van de schade op 14 dagen.

Blijkens het omtrent de aanrijding door de politie opgemaakte registratieformulier reed de bij verzekeraar verzekerde auto op een kruising van gelijkwaardige wegen rechtdoor en sloeg de taxi, die vanuit tegengestelde richting de kruising naderde, op de kruising linksaf, met de aanrijding als gevolg. Klaagster stelt dat verzekeraars verzekerde, waar 50 km/u was toegestaan, veel te hard reed. Blijkens een door de politie opgemaakt proces-verbaal is na de aanrijding van verzekeraars verzekerde een ademtest afgenomen, waarvan het resultaat 345 µg/l bedroeg.

In de omtrent klaagsters schade tussen verzekeraar en klaagsters belangenbehartiger gevoerde correspondentie heeft verzekeraar aanvankelijk geheel geweigerd deze schade te vergoeden, stellende dat de bestuurder van de taxi als afslaand verkeer geen voorrang had verleend aan de hem tegemoet komende rechtdoor gaande verzekerde. Klaagsters belangenbehartiger heeft verzekeraar gewezen op het arrest van de Hoge Raad van 21 oktober 1994, NJ 1995, 95. Later heeft verzekeraar zich bereid verklaard om 25% van klaagsters schade te vergoeden en heeft hij dit percentage hangende de onderhavige klachtprocedure aan klaagster betaald.

2002/64 Mo

De klacht

De aanrijding ontstond doordat verzekeraars verzekerde onder invloed van alcohol met volgens klaagsters werknemer, de bestuurder van de taxi, veel te hoge snelheid tegen de rechterachterzijde van de linksaf slaande taxi reed.

Tussen partijen staat vast dat, gelet op het arrest van de Hoge Raad van 21 oktober 1994, het causaal verband tussen het rijden onder invloed en het ontstaan van een aanrijding in beginsel gegeven is.

Verzekeraar, op wie derhalve de bewijslast berust, hetgeen deze ook erkent, is er niet in geslaagd aan te tonen dat de aanrijding ook zou zijn ontstaan wanneer zijn verzekerde niet te veel had gedronken. Toch weigert verzekeraar klaagster schadeloos te stellen. Hij heeft bij brief van 23 juli 2001 toegegeven dat zijn verzekerde in ieder geval voor 25% aansprakelijk is. Uiteindelijk heeft hij deze 25% betaald.

Klaagster vindt dat het standpunt van verzekeraar in rechte niet verdedigbaar is en dat deze door het innemen van dat standpunt de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.

Het standpunt van verzekeraar

Toen de bestuurder van de taxi de kruising opreed was de auto van de verzekerde voor hem duidelijk waarneembaar (deze bevond zich immers recht voor hem) en al zo dichtbij dat hij voorrang had behoren te verlenen om een aanrijding te vermijden. Hij maakte dan ook een niet geringe verkeersfout. De verzekerde raakte de taxi in de flank.

Bij de verzekerde werd na de aanrijding bij een ademanalyse 345 microgram alcohol per liter uitgeademde lucht vastgesteld. De politie legde hem een rijverbod op voor de duur van 2 uur. De hoeveelheid alcohol was voor de politie geen aanleiding een bloedproef af te nemen. Volgens de transformatietabellen zou een bloedproef een resultaat van nog juist beneden 0,8 milligram alcohol per milliliter bloed hebben opgeleverd.

De aanleiding voor het afnemen van een ademanalyse was dat de adem van de verzekerde, blijkens het proces-verbaal van de politie, 'rook naar inwendig gebruik van alcoholhoudende drank'. In het proces-verbaal zijn niet aangekruist de symptomen 'bloeddoorlopen ogen' en/of 'dubbele tong' en/of 'onvast ter been'.

De klacht houdt in dat het causaal verband tussen het rijden onder invloed en het ontstaan van de aanrijding, gelet op het arrest van de Hoge Raad van 21 oktober 1994, in beginsel is gegeven en door verzekeraar is erkend, maar dat deze er niet in is geslaagd aan te tonen dat zonder alcoholgebruik de aanrijding ook zou zijn ontstaan. Erkenning van 25% aansprakelijkheid door verzekeraar zou in rechte niet verdedigbaar zijn.

Op 28 mei 2001 heeft verzekeraar al aan klaagsters belangenbehartiger aangegeven dat het alcoholgebruik geen kennelijke staat van dronkenschap oplevert. De Hoge Raad gaat in zijn arrest van 21 oktober 1994 uit van het volgende: 'bij rijden onder invloed van een aanmerkelijke hoeveelheid alcohol is het causaal verband tussen deze invloed en een ten tijde daarvan voorgevallen ongeval in beginsel gegeven'. In de casus die aan het arrest ten grondslag ligt was bij de bestuurder een alcoholpromillage vastgesteld van 1,8, meer dan het dubbele van hetgeen bij de verzekerde is geconstateerd.

Ook in bijvoorbeeld het arrest van het Hof Den Bosch van 12 juni 1984 (VR 1990/108) en het bindend advies van mr. Eykman van 15 oktober 1985 (VR 1987/124) is de mate van alcoholgebruik van belang. Uit deze uitspraken volgt 2002/64 Mo

dat naast de hoogte van het alcoholpromillage ook de verkeersfouten van de andere bij de aanrijding betrokkene moeten worden gewogen. In beide uitspraken had dit schulddelingen tot gevolg waarbij de wederzijdse fouten gewogen werden. Dit heeft verzekeraar tot uitdrukking gebracht in zijn brieven van 23 juli 2001 en 29 januari 2002 aan klaagsters belangenbehartiger. De verkeersfouten van partijen wegend achtte hij een schulddeling van 25% -75% redelijk.

In genoemde uitspraken namen het Hof en mr. Eykman schulddelingen aan, afwegend enerzijds het alcoholgebruik (veel hoger dan bij de verzekerde) en anderzijds de verkeersfout van de andere betrokkene bij de aanrijding. Door het Hof werd de schulddeling bij een alcoholpromillage van 1,64 gesteld op 50%.

Daarom heeft verzekeraar in redelijkheid, gezien de niet geringe verkeersfout van de bestuurder van de taxi en het beduidend lagere alcoholpromillage van de verzekerde (waardoor hij geacht moet worden meer adequaat te kunnen reageren), tot erkenning van 25% aansprakelijkheid kunnen komen.

Als verzekeraar zou aantonen dat het ongeval ook zou hebben plaatsgevonden als er geen sprake was van alcoholgebruik, zou hij geen enkele aansprakelijkheid te dragen hebben. Dat heeft hij nimmer bedoeld en kan hij ook niet hebben bedoeld. Anders had hij niet 25% aansprakelijkheid erkend, daarmee tot uitdrukking brengend dat hij een schulddeling op zijn plaats vindt en zeker niet alle aansprakelijkheid ontkent.

Ook klaagster heeft schikkingsvoorstellen gedaan, aanvankelijk uitgaande van 30% en later van 50% eigen schuld van de taxibestuurder. Daarmee geeft zij aan een schulddeling in de rede te achten. Over hoe de schuld verdeeld moet worden, verschillen partijen van mening.

De stelling van klaagster dat verzekeraar moet aantonen dat de aanrijding ook zonder alcoholgebruik zou hebben plaatsgevonden, gaat niet op, nu hij immers gedeeltelijk aansprakelijkheid erkent. Alleen als hij de aansprakelijkheid volledig zou afwijzen zou hij een dergelijke bewijslast hebben.

Het commentaar van klaagster

Klaagster heeft, kennis genomen hebbend van het verweer van verzekeraar, haar klacht gehandhaafd.

Het oordeel van de Raad

1. De Raad stelt voorop dat hij geen voor partijen bindende uitspraak kan doen omtrent de schuldvraag of de mate van een ieders schuld. Een dergelijke uitspraak is aan de rechter voorbehouden. De Raad kan slechts beoordelen of het dienaangaande door verzekeraar ingenomen standpunt verdedigbaar is, omdat, zou dat niet het geval zijn, verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf schaadt.

2. Verdedigbaar is het standpunt van verzekeraar dat, omdat enerzijds sprake is van een niet geringe verkeersfout van de bestuurder van klaagsters taxi, die bij het linksaf slaan op een kruising van gelijkwaardige wegen geen voorrang verleende aan de hem tegemoetkomende rechtdoor gaande auto van de verzekerde, en omdat anderzijds zijn verzekerde reed onder invloed van een aanmerkelijk mindere hoeveelheid alcohol dan waarvan in het arrest van de Hoge Raad van 21 oktober 1994, NJ 1995, 95, sprake is, waardoor twijfelachtig is of het causaal verband tussen deze invloed en het ongeval in beginsel gegeven is, hij niet tot een verdere vergoeding van klaagsters schade dan 25% is

gehouden. Door het innemen van dit standpunt heeft verzekeraar de goede naam van het verzekeringsbedrijf niet geschaad.

2002/64 Mo

De beslissing

De Raad verklaart de klacht ongegrond.

Aldus is beslist op 28 oktober 2002 door Mr. M.M. Mendel, voorzitter, Mr. D.H. Beukenhorst, Drs. C.W.L. de Bouter, Mr. R. Cleton en Mr. E.M. Dil-Stork, leden van de Raad, in tegenwoordigheid van Mr. S.N.W. Karreman, secretaris.

De Voorzitter:

(Mr. M.M. Mendel)

De Secretaris:

(Mr. S.N.W. Karreman)